

CATHERINE COOKSON

Het geheim

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

De vrouw tastte naar de koperen plaat naast de half openstaande deur. Ze keek niet naar de naam die erin gegraveerd stond: ALEXANDER ARMSTRONG & ZOON – ADVOCATEN. Ze leek houvast te zoeken aan de rand, terwijl ze gierend naar adem snakte.

Na een tijdje richtte ze zich op, stapte de met dik tapijt belegde hal binnen en liep onvast naar de balie aan de linkerkant, waarachter een jonge vrouw haar met open mond stond aan te kijken.

De receptioniste begroette de bezoeker niet met haar gebruikelijke ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn, mevrouw?’ of ‘Hebt u een afspraak?’ Voor haar was de vrouw overduidelijk een landloopster die hier niets te zoeken had. Ze gaf haar ook geen kans om iets te zeggen, maar riep: ‘Wat moet je? Ik... ik denk dat je je vergist.’

Toen de vrouw ‘Me-neer Armstrong’ antwoordde, verbaasde het meisje zich andermaal; deze keer vanwege de stem die helemaal niet paste bij het voorkomen van de vrouw. Ze bracht maar een schor gefluister

voort, maar ze sprak toch heel beschaafd.

Toch woog het uiterlijk van de vrouw zwaarder dan de indruk die haar stem had gemaakt, want het meisje zei kortaf: 'Hij ontvangt alleen maar op afspraak.'

De vrouw wees op haar eigen borst, vervolgens op haar ogen, sperde haar mond open en hakkelde drie woorden: 'Mij ontvangt hij.'

'Hij... hij heeft het erg druk.'

Weer ging het hoofd achterover, de mond ging open en de vrouw zei: 'Mevrouw Baidor.'

Wederom raakte de receptioniste onder de indruk van die stem, zo diep zelfs dat ze zich abrupt omdraaide. Ze duwde de glazen deur van haar kantoortje open en nam de hoorn van het telefoontoestel. Intussen bleef ze kijken naar de vrouw die wegliep van de balie en naar een stoel wankelde die naast een tafeltje met een vaas bloemen stond.

'Juffrouw Fairweather?'

'Ja. Wat is er?'

'Er is hier... een persoon.' Ze zei het zo gedempt mogelijk.

'Ik versta je niet. Spreek eens wat harder!'

'Ik zei dat ik hier iemand heb. Ze... ziet eruit als een landloopster, maar ze beweert

dat meneer Armstrong haar zal ontvangen.'

'Een landloopster! Waarom denk je dat ze een landloopster is?'

'Nou, juffrouw Fairweather, komt u zelf maar kijken of ik gelijk heb of niet.' De receptioniste waagde het om zo'n toon tegen juffrouw Fairweather aan te slaan, omdat ze voelde dat er iets heel ongewoons aan die vrouw was.

'Heb je haar naam?'

'Ja, maar die klonk ook raar, iets als Beender.'

'Beender?'

'Zo klonk hij.'

Aan de andere kant van de lijn bleef juffrouw Fairweather even dubben. Zou ze naar beneden lopen om die persoon die eruitzag als een landloopster te bekijken, of zou ze de naam voorleggen aan meneer Armstrong om te zien of hij zo iemand kende? Ze besloot tot het laatste. Ze klopte op de deur tussen haar kantoor en die van haar werkgever. De man keek op van een enorme akte waarin hij zat te lezen en vroeg: 'Wat is er?' Ze kuchte even voordat ze zei: 'Juffrouw Manning zegt dat er beneden een vreemd uitziende vrouw staat die zegt dat ze u wil spreken. Blijkbaar laat ze

zich niet afpoeieren. Volgens juffrouw Manning schijnt die vrouw te denken dat u haar naam moet kennen.'

'En hoe is die? Haar naam, bedoel ik.'

'Juffrouw Manning zei dat het klonk als Beender.'

'Wát?'

'Dat is wat ze zei... Beender.'

Juffrouw Fairweather was verbijsterd over de reactie van haar werkgever. Want toen hij die naam hoorde sprong hij overeind en schreeuwde, ja, hij schreeuwde echt: 'Baindor, mens! Baidor! Mijn god!'

Ze zag dat de akte waarmee hij bezig was bijna van het bureau af gleed toen hij zijn stoel met een klap achteruitschoof. Hij rende de kamer door en liep haar bij de half openstaande deur bijna omver.

Ze werkte al vijftien jaar voor meneer Armstrong en ze had hem nog nooit zo meege maakt. Hij was een kalme man van middelbare leeftijd, een beetje streng, maar altijd hoffelijk. Zijn opwinding trof haar. En nu stond ze op de overloop te kijken hoe hij de trap bijna áfsprong.

Bij de hal gekomen moest Alexander Armstrong zich even vasthouden aan de deurpost

toen hij de vrouw zag die haast dubbelgevouwen op de stoel zat. Hij kon het eenvoudig niet geloven: hij kon het niet en hij wilde het niet zolang hij haar gezicht niet had gezien.

De vrouw sloeg haar ogen pas op toen ze zijn benen voor zich zag. Ze keek langzaam omhoog en zijn adem stakte toen hij haar gezicht zag. Het was bijna het gezicht van een geraamte, vel over been. In de holle oogkassen stonden twee doffe, bloeddoorlopen ogen die naar hem opkeken.

Alexander Armstrong kon alleen maar denken: Mijn god! Mijn god! Het besef drong door dat degene die hem daar met die nage-noeg dode ogen zat aan te kijken, de vrouw was die hij – enfin, hij en zijn kantoor – al zesentwintig jaar zocht. Nee, bijna zevenentwintig.

Hij kon niet anders dan een zwak gestamel uitbrengen: ‘Me... mevrouw Baidor.’

Ze antwoordde niet, maar gaf een knikje met het hoofd waarop een bizar hoedje wiebelde.

Hij stak beide armen naar haar uit en zei: ‘Kom mee naar boven, Irene.’

Ze probeerde op te staan, maar viel terug in haar stoel en haar lichaam leek weer dub-

bel te klappen. Hij draaide zich om naar juffrouw Fairweather die onder aan de trap stond en schreeuwde: 'Haal mijn zoon!' Bevestig antwoordde ze: 'Hij is weg, meneer Armstrong. U weet wel, voor de Fullman-zaak.'

'Haal dan Taggart. Of iemand anders.'

Het kantoor van eerste klerk Taggart bevond zich aan de andere kant van het gebouw. Juffrouw Fairweather holde de trap weer open en de gang in. Binnen twee minuten stond Taggart naast zijn werkgever en vroeg: 'Ja, meneer?'

'Help me deze dame naar mijn kamer te brengen.'

Henry Taggart aarzelde even toen hij de kleding van de dame zag. Als je het hem vroeg was ze een landloopster. Toch deed hij wat hem werd gevraagd. Niet alleen hielp hij het zonderlinge hoopje mens overeind, maar toen hij zag dat ze niet op haar benen kon staan en dat de trap niet breed genoeg was voor hen drieën, tilde hij de 'dame' op. Hij droeg haar de trap op naar de directiekamer, waar hij haar op aanwijzing van Alexander neervlijde op de leren bank naast het grote raam dat uitkeek op het pleintje.

Vervolgens blafte Alexander bijna tegen

zijn secretaresse: ‘Een kop thee... heet en met veel suiker.’ Uit de kast pakte hij een fles cognac en schonk de zilveren schenkdom vol. Hij liep naar de bank, knielde naast de vrouw neer, bracht de dop naar haar lippen en zei zorgzaam: ‘Drink dit eens.’

Ze weerde hem niet af toen hij de drank in haar mond goot, maar toen de cognac in haar keel liep moest ze zo hoesten, dat haar hele lichaam ervan schudde. Hij draaide zich om naar zijn klerk: ‘Ga naar beneden en laat het meisje een ambulance bellen.’

Het woord ‘ambulance’ deed de vrouw opschrikken. Ze tilde haar hoofd op en maakte een protesterend handgebaar. Alexander boog zich naar haar toe en zei: ‘Kalm maar, liefje. Het is in orde. Niet naar een groot ziekenhuis... Ik begrijp het. Ik begrijp het.’

Ze ging weer achterover liggen en staaarde hem aan. Hij wendde zich abrupt van haar af, liep naar de telefoon op zijn bureau en draaide een nummer. Zodra hij verbinding kreeg en een stem ‘Verpleeghuis Beechwood’ zei, beval hij kortaf: ‘Verbind me door met de directrice. Snel!’

‘Wat is uw naam?’

‘Dat doet er niet toe. Geef me de directri-

ce. Nu!’

‘Maar meneer...!’

‘Neem me niet kwalijk. Ik ben de broer van juffrouw Armstrong.’

‘O, ja. Jawel,’ was het antwoord en toen bleef het een tijdje stil. Terwijl hij wachtte keek hij om naar het menselijke wrak dat op zijn bank lag en opnieuw schreeuwde hij inwendig: Mijn god!

‘Wat is er, Alex?’ vroeg de stem van zijn zus.

‘Glenda, luister. Ik stuur een patiënte naar je toe.’

‘Je vraagt niet eens of ik wel een kamer vrij heb.’

‘Je moet ergens een kamer vrijmaken. Dit is belangrijk.’

‘Ik kan niet zomaar...’

‘Glenda. Heb je nog kamers?’

‘Ja, toevallig wel, Alex. Mag ik ook weten wat er met je aan de hand is?’

‘Dat hoor je gauw genoeg. Laat die kamer in orde maken. Er is een ambulance onderweg met mij erachteraan.’

De stem klonk heel zacht nu: ‘Wat is er, Alex? Je klinkt zo vreselijk ongerust.’

‘Je hoort strakjes waarom, Glenda. Maar

zeg tegen je staf dat er niet gekletst mag worden over de toestand van je nieuwe patiënte. Over hoe ze eruitziet, bedoel ik... Gekleed is. Maak nu die kamer maar in orde.' Op andere toon zei hij: 'Dit is een ernstige zaak, Glenda. Ik kan niet geloven wie ik hier op de bank in mijn kantoor zie liggen. Tot zo, schat.'

Hij legde de hoorn op de haak en keerde zich om. Juffrouw Fairweather stond met een kop thee in haar hand te kijken alsof ze bang was om het vreemde hoopje mens dat daar lag aan te raken. Hij nam de thee van haar over, knielde weer neer en ondersteunde het achterhoofd van de vrouw, waar haar hoofddeksel uitstulpte in iets wat leek op een haarnetje dat in haar nek hing. Het was half verborgen gebleven onder de brede kraag van haar afgeleefde, verkleurde en op sommige plekken tot op de draad versleten jas. Hij tilde haar hoofd op en zei: 'Drink dit eens, liefje.'

Weer staarde ze hem aan, maar nu weerde ze hem niet af toen hij het kopje aan haar lippen zette. Ze nam twee slokken van de sterke thee die vervolgens uit haar mondhoeken liep. Haastig gaf hij kop en schotel terug aan juffrouw Fairweather, haalde een zakdoek uit zijn zak en depte daarmee voorzichtig haar